อนุสรณ์

ในการฌาปนกิจ

นายวุฒิ เมตตาจิตต์

วันที่ ๘ เมษายน ๒๕๑๔

หนังสือเล่มนี้ ท่านพุทธมามะกะมหาชนทั้งหลาย มหาบุรุษ มหาสตรีทั้งหลาย ที่ได้สละทรัพย์ของท่านด้วยมีจิตรศรัทธารวมสามัคคีธรรม สร้างหนังสือกับอาตมาภาพ อาตมารู้สึกปิติยินดีมาก ขอท่านทั้งหลายยินดีด้วย (สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ) การให้ธรรมเป็นทาน ชนะการทั้งปวง ที่ได้ทรงศาสนาให้ทรงถาวรยิ่งยืนสืบต่อไป สืบถึงประวัติของชาติ และศาสนาให้คงถาวรยิ่ง ๆ ขึ้นไป ท่านพุทธสาสนิกชนทั้งหลาย และ ญาติพระญาติสัมมาปฏิบัติทั้งหลาย ทุกเพศ ทุกวัย ทุกรูป ทุกนาม ที่ได้สร้างหนังสือศาสนานี้ ขอให้คุณพระศรีรัตนตรัย ทั้งสามประการ คือ พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ เป็นที่พึ่งของเรา พุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ เตชานุภาพ ขอจงคุ้มครองป้องกันมาปกปักพิทักษ์รักษาท่านทั้งหลายทั้งครอบครัวของท่านให้อยู่เย็นเป็นสุขยิ่ง ๆ ขึ้นไป ขอให้ได้สุขกาย เจริญวัย สุขใจ เจริญธรรม ขอให้หมด สรรพโศก สรรพโรค สรรพภัย ขอให้ข้ามโอฆะสงสาร พ้นจากวัฏฏะสงสารหมดทุกข์หมดสุข

สิ้นกรรม สิ้นเวร สิ้นรู้ หมดครูสอน สิ้นโศก สิ้นนิวรณ์ นิราศภัย นิพพานเอย ขอให้บรรลุอมตะ—ธรรม คือ อริยสัจจสี่ ทุกข์สมุทัย นิโรธ มรรค รู้ทุกข์ดับทุกข์ รู้สุขดับสุข ก็จะได้พ้นทุกข์พ้นสุขได้จริง เข้าสู่มหานครห้องแก้วโลกนิพพานเทอญ ข้าพเจ้าทั้งหลายได้สร้างหนังสือศาสนา ขอให้ท่านผู้อ่านก็ดี ท่านผู้ฟังก็ดี เกิดทุกภพทุกชาติขอให้ได้พบปะพระศรีอารย์ ขอให้ได้บรรลุปัญญา รู้แจ้งธรรมวินัย เฉียบแหลมเหมือนพระสารีบุตร เกิดชาติใดขอให้ได้เป็นบุตรของพระตถาคตที่แท้จริง ขอให้ได้เป็นสาวกบารมี เกิดทุกชาติขอให้ได้พบพระทุก ๆ ชาติ ขอให้รู้แจ้ง พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ ขอสำเร็จบรรลุ (สวากขา-ตะธรรม) บรรลุพระธรรมทั้งเจ็ดคัมภีร์ ขอให้ได้มนุษย์สมบัติ สวรรค์สมบัติ นิพพานสมบัติ ขอบรรลุอริยสัจจสี่ ทุกสมุทัย นิโรธ มรรค ขอให้สำเร็จบรรลุพระนิพพาน มรรคสี่ ผลสี่ นิพพานหนึ่ง ขอรับพรของพระพุทธองค์ อพิธพรชัยทั้งสี่ประการ คือ อายุ วรรณะ สุขะ พละ เทอญ

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขออุทิศส่วนกุศลผลบุญให้ท่านทั้งหลายด้วยเถิดนะพระเจ้าข้า ขอให้ได้สุขกายเจริญวัย สุขใจเจริญธรรม นิพพานะปัจจะโยโหตุ พระจัตุโลกพระยามกทั้งสี่ ขอส่งน้ำอุทิศนี้ เข้าไปในลังกาทวีปในห้องพระสมาธิ เป็นที่ประชุมการใหญ่ ของแม่พระธรณี ขอให้แม่พระธรณีจงมาเป็นทิพพยานเป็นผู้ว่าการในโลกอุดร ขอให้แม่พระธรณีจงนำเอาส่วนกุศลผลบุญของข้าพเจ้าที่ได้สร้างหนังสือศาสนา ของจงนำส่งให้บันดาลคุณครูบา–อาจารย์ ทั้งหลาย คู่สวดอุปัชฌาย์ ญาติสัมมาปฏิบัติทั้งหลาย ผู้ที่ได้ปฏิบัติศีลสมาธิ ปัญญา ภิกษุสงฆ์ และสามเณร ที่ได้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ปฏิบัติเที่ยง ปฏิบัติตรง และ นำส่งให้แก่ ปู่ ย่า ตา ยาย บิดา มารดาของข้าพเจ้าญาติกาทั้งหลาย เจ้ากรรม นายเวรทั้งหลายบุพพการีทั้งสิบจำพวก ที่ได้เคยอุปการะ ข้าพเจ้าและพุทธบริษัทสี่ตั้งแต่การก่อนนั้นหรือปัจจุบันนี้ก็ดี ที่ล่วงลับไปแล้วก็ดี ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ดีพร้อมกับตัวข้าพเจ้าด้วย ขอจงมารับเอาส่วนกุศลผลบุญของข้าพเจ้าในการะบัดเดี๋ยวนี้เถิด นิพพานะปัจจะโยโหตุ พุทธัง อะนันตัง ธรรม

มังจักกะวาลัง สังฆังนิพพานัง ข้าพเจ้าขอแผ่เมตตาทั่วไป กรุณามุฑิตาอุเบกขาให้แก่บรรดาสัตว์ที่มี ดินน้ำลมไฟ บิดามารดาญาติกาทั้งหลาย เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ทั่วทั้งอานันแสนโกฏจักวาฬ ตั้งแต่อะเนกะชาตินี้ ที่ล่วงลับไปแล้วก็ดี ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็ดี ขอจงมารับ เอาส่วนกุศลผล บุญ ของ ข้าพเจ้า ในกาละบัดนี้เถิดนิพพานะปั๋จจะโยโหตุ

อิ ติ สุ คะ โต, อะ ระ หัง พุทโธ, นะ โม พุท ธา ยะ, ปะ ฐะ วี คง คา, พระ ภูมะ เทวา. ขะมา มิ หัง, สาธุ สาธุ สาธุ อะนุโมทามิ

คำนำ

หนังสือเล่มนี้ พวกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้ปรารถนาบุญกุศล ความสุข ความเจริญ แก่ประชาชนถ้วนหน้าให้ได้อ่านหนังสือนี้ ซึ่งข้าพเจ้าเห็นมีเนื้อความควรอ่านควรรู้ ดูมีหลักฐานพอจะเชื่อได้บ้าง ทั้งเป็นเครื่องเตือนใจ ให้บุคคลใจบาปอกุศลหวาดหวั่นต่ออันตรายจะได้ละความประพฤติชั่วร้ายนั้น ๆ หันเข้าหาหนทางอันจะนำความสุขมาให้ ฯลฯ จึงมีฉันทะอัธยาศรัยพร้อมใจกันสละทรัพย์ของตน ๆ ออกสร้างหนังสือนี้แจก เพื่อให้ประชาชนได้ทราบทั่วกัน ฯ

ด้วยผลอันนี้ ขอให้พวกข้าพเจ้าและประชาชนทั้งหลายมีความสุข ความเจริญ และมีอายุยืน เป็นต้นผลที่ตนหวังขอให้สำเร็จดังความปรารถนา และขอให้สำเร็จแก่มรรคผลนิพพานในอนาคตกาลโน้น เทอญ ฯ

เรื่องศาสนา

หนังสือเล่มนี้ คัดออกจากหนังสือพิมพ์จีน หนังสือนี้เดิมทีได้มาจาก เมืองปั๊กกิ่ง ที่เขาน่ำไฮ้ คือเขาพระกัสสปนิพพานอยู่นั้น มีเรื่องราวต่าง ๆ จะให้ท่านทั้งหลายทราบ คือเมืองปั๊กกิ่งกับเมืองสูญเทียนฮู้ ที่เขาน่ำไฮ้นั้นเกิดอัศจรรย์ เมื่อปีมะเมีย เดือน ๓ ขึ้น ๓ ค่ำ เกิดลมพายุใหญ่พัดเอาก้อนศิลาที่เขาน่ำไฮ้ก้อนหนึ่ง ไปตกอยู่ที่เมืองไซเพ้งฮู้ อำเภอลกเอียงกุล ที่บ้านแซ่เฮ้ง คนพวกแซ่เฮ้งไปพบก้อนศิลาเข้า ในก้อนศิลานั้นมีรอยจารึก เป็นตัวอักษรมีเรื่องราวต่าง ๆ อยู่ในก้อนศิลานั้น ได้ทราบไปถึงเจ้าเมืองแซ่เตียวกับพระยาแซ่ลี้ ได้ทราบข่าวที่ชาวชนบทกล่าวกันว่า มีก้อนศิลาไปตกอยู่ที่บ้านแซ่เฮ้ง จึงได้ชวนกันว่าไปดูทีจะจริงหรือเท็จ พอไปเห็นเข้าก็ใจศรัทธา กลัวว่ามนุษย์ทั้งหลายจะไม่ได้ทราบข่าวอันประเสริฐ และน่าหวาดเสียว ความเรื่องนี้น่าเชื่อได้ลงความเห็นด้วยทั้ง ๒ คน จึงได้ลอกเอาเนื้อความหนังสือที่ก้อนศิลานั้น มาลงหนังสือพิมพ์ได้เอาทูลกับเสนาบดี ๆ ได้พูดว่า ข้าพเจ้าทั้ง ๒ คนนี้ เป็นคนบ้าด้วยเรื่องไม่จริง ก็

ลงความเห็นว่าเป็นจริง ได้พูดเช่นนี้แล้วอยู่มาได้ ๑ วัน เกิดอัศจรรย์ตายทั้งลูกและเมียเสนาบดี ข้าพเจ้าทั้ง ๒ เห็นว่าเป็นความศักสิทธิ์จริงน่าเชื่อได้ ข้าพเจ้าทั้ง ๒ จึงได้พิมพ์มาแจก มีข้อความดังจะกล่าวต่อไปนี้ มนุษย์เราในโลกนี้ คนที่ทำดีและทำชั่ว เช่นคนใจกุศลและอกุศล ใจไม่ซื่อสัตย์ ใจบาปหยาบช้าต่าง ๆ นั้นคือ

ข้อ ๑. คนไม่นับถือศาสนา

ข้อ ๒. ฝน ลม ไม่ชอบใจก็กล่าวคำหยาบ ด่าลม ด่าฝน เป็นต้น

ข้อ ๓. บิดามารดาได้กล่าวคำสั่งสอน กลับกล่าวคำหยาบช้าต่าง ๆ ต่อบิดามารดานั้น ผู้นั้นก็มีโทษเหมือนกัน โดยไม่จำเป็นที่เราจะกล่าวคำหยาบ ต่อบิดามารดาผู้มีพระคุณของเรา

ข้อ ๔. คนที่วาจาหยาบช้าพูดมาก คนชนิดนี้ไม่ควรประพฤติ

ข้อ ๕. พี่ ป้า น้า อา สั่งสอนที่ถูก กลับตอบคำหยาบต่าง ๆ

ข้อ ๖. อาหารที่บริโภค เป็นของที่มีคุณกับมนุษย์เรามากที่สุด ควรจะต้องเก็บงำไว้ ไม่ดูถูกเหยียบข้าม

ข้อ ๗. คนที่มีคุณกับเรา ควรจะต้องมีความเคารพกตัญญูต่อผู้มีพระคุณกับเรา

ข้อ ๘. การล่อลวงเป็นการไม่ควรทำ คือคำพระท่านก็ได้สั่งสอน คนเราจะต้องถือตามคำพระ

หนังสือในก้อนศิลากล่าวว่า ในปีระกา ปีจอ ปีกุน ๓ ปี นี้ ความดีและความชั่วคงจะได้เห็นกันใน ๓ ปีนี้ ในหนังสือก้อนศิลานั้นกล่าวว่า มีบ้านจะไม่มีคนอยู่ มีข้าวจะไม่มีคนกิน หนทางจะไม่มีคนเดิน ปีกุน เดือน ๗ เดือน ๘ จะเกิดเหตุร้ายขึ้นตามทางคนเดิน เดือน ๙ เดือน ๑๐ คนใจอกุศลต่าง ๆ คงจะร้างหมดจนหาผู้ใดที่จะมาช่วยก็จะไม่มี ในปีกุนคงจะไม่มีใครจะเผาจะฝังกัน (ข้าวสารคงจะแพงในปีกุนนี้) เพราะฉะนั้นมนุษย์เราไม่ควรจะประพฤติในทางที่ผิด พระกัสสะปะท่านได้เห็นว่า มนุษย์เราในโลก กระทำความ

ชั่วบาปหยาบช้าต่าง ๆ มากกว่าทำความดีใจกุศล ฉะนั้น จึงได้สั่งสอนไว้เพื่อจะให้มนุษย์กระทำความดี ในทางที่ถูก เช่นรักษาศีลภาวนาให้ทานเป็นต้น เทพยดาที่รักษามนุษย์อยู่ทุกวันนี้ ได้กราบทูลกับพระอินศวรว่ามนุษย์ในเวลานี้ ได้ทำบาปมากกว่าทำบุญ พระอินศวรท่านจึงว่าเมื่อก่อน ทำไมจึงไม่มาบอกปล่อยไว้จนบ่านนี้ พระอินศวรท่านเห็น ว่าเวลานี้มนุษย์ที่ทำบุญนั้นน้อย ทำบาปมาก คนที่ทำบุญ มีแต่ ๓ ส่วนเท่านั้น ทำบาปมีถึง ๗ ส่วน พระอินศวร ท่านจึงให้เทพยดาลงมาตรวจ เพื่อจะได้ความเท็จและจริง เทพยดาได้ลงมาตรวจ เห็นจริงดังพระอินศวรบอกจึงได้ ขึ้นไปทูลพระอินศวรว่าเป็นความจริง พระอินศารจึงได้ สั่งลงโทษให้กับมนุษย์ที่ใจบาป และประพฤติบาปอีก ๙ ข้อ ตั้งแต่ปีจอถึงปีกุน

ข้อ ๑ จะให้เกิดลมพายุใหญ่

ข้อ ๒ จะให้เกิดอัคคีไหม้

ข้อ ๓ จะให้เกิดน้ำมาก

ข้อ ๔ จะให้เกิดอาฆาตฆ่าฟันกัน

ข้อ ๕ จะให้ฟ้าผ่า

ข้อ ๖ จะให้เกิดอสรพิษต่าง ๆ

ข้อ ๗ ข้าวจะไม่มีกิน

ข้อ ๘ จะให้เกิดกาฬโรคต่าง ๆ

ข้อ ๙ จะให้หนาวมากร้อนมาก

คนที่ทำบาปก็จะเกิดเป็นอันตรายขึ้น ๙ ข้อ ดังที่กล่าวมานี้ คนใจกุศลก็จะได้อยู่สุขสบายมิได้มีอันตราย แต่จะจริงเท็จไม่แจ้ง เพราะได้คัดมาจากหนังสือพิมพ์จีนๆ ได้กล่าวดังนี้ ข้าพเจ้าผู้แปลมิใช่จะเป็นผู้ตรัสรู้ได้เอง ฉะนั้นถ้าใครได้ทราบในหนังสือเล่มนี้แล้ว ให้บอกกันทั่วๆ ไปเพื่อจะได้กลับใจปฏิบัติ ตามคำสั่งสอนเสียใหม่ ถ้าพ้นจากปีกุนแล้วจะผาสุขทั้งคนทั้งอาหาร แต่ในปีกุนปีจอนี้ ให้ท่านเกรงในทางอกุศลจงมาก ๆ เพราะบ้านเมืองอาจจะเกิดจราจลยุ่งใหญ่ เพราะฉะนั้นเราทั้งหลายความตายไม่เที่ยงแท้ จึงต้องอุตส่าห์บำเพ็ญทางการกุศลทุกคนคราวนี้ จะกล่าวถึงคนที่ได้เห็นปรากฏมาแล้วในหนังสือเรื่องนี้ คือ ผู้มีชื่อหนึ่งชื่อฮวดเซียวฮะ คนนี้เป็นคนมีศรัทธา วันหนึ่ง

ได้นอนหลับเกิดนิมิตรอัศจรรย์ ฝันเห็นพระยายมกับท่านจัตุโลกบาล ได้นั่นปรึกษากันอยู่ว่า เดือน ๘ ขึ้น ๑ ค่ำ ปีวอก จะไปขอยากับท่านท้าวพรหม เพื่อจะเอาไปโรยให้กับมนุษย์ทั้งหหายได้รับความสุข พอพูดเท่านั้นยังไม่ทันไปขอยา กับแลเห็นนกยางข่าว ๑ ตัว คาบเอาหนังสือมาทิ้งลงตรงหน้าฮ่วนเชียวฮะ ในความฝันนั้นว่าได้เอาหนังสือมาอ่านดู ในหนังสือนั้นมีเรื่องราวดังจะกล่าวต่อไปนี้ ว่าแม้ผู้หนึ่งผู้ใดถ้ามีจิตต์ศรัทธาสร้างหนังสือเรื่องนี้แจกกับคนทั้งหลายได้ ตั้งแต่ ๑๐ ฉบับขึ้นไป ถ้าความไข้เกิดกับผู้นั้น แม้มิต้องกินยาก็อาจหายได้เอง พอดูหนังสือแล้วก็ตื่นขึ้นมาจึงได้เล่าบอกกันต่อมา และได้ทดลองดูแล้วว่าได้เห็นความศักสิทธิ์จริงๆ จึงได้นับถือมาจนบัดนี้ และยังมีอีกเรื่องหนึ่ง คือมณฑลซีซวนเมืองตงคงฮู้ มีชายคนหนึ่งแซ่เฮง เป็นคนมีศรัทธาใจกุศลเพราะได้เห็นมาหลายปีแล้ว ว่ามนุษย์ไม่มีความสุขมีแต่เกิดความไข้ต่างๆ ชายนั้นจึงได้ไปปรึกษากับชาวบ้านนั้นว่าเราควรจะต้องทำบุญกันสักครั้ง เพราะบ้านเมืองไม่มี

ความสุข มีแต่เกิดความไข้ต่าง ๆ พอพูดแล้วชาวบ้านหมู่นั้นก็เห็นด้วย จึงได้ทำบุญเมื่อพุทธศักราช ๒๔๑๗ ปีชวด เดือน ๖ ขึ้น ๓ ค่ำ เวลาเย็นได้เจริญพระพุทธมนต์อยู่ ๓ วัน มีชายคนหนึ่งแซ่ตัน ชื่อเกง เดินมาถึงหน้าศาลเจ้าที่ทำบุญอยู่นั้น เกิดเป็นลมหน้ามืดล้มลงตรงหน้าศาลเจ้า พอล้มลงแล้วก็ได้ยินเสียงคนลงมาจากศาลเจ้า คือเจ้ากวนอู เวลานั้นคนทั้งหลายก็ได้ปรากฏเป็นอัศจรรย์ เป็นเมฆหมอกมืดคลึ้มทั้งท้องฟ้า ในศาลเจ้านั้นอัศจรรย์กลองระฆังดังเองเท่ากับมีคนตี พระที่อยู่รักษาศาลเจ้าก็พากันตกตลึงกายสั่น และผู้ที่ใกล้เคียงก็พากันมาดูเห็นเป็นอัศจรรย์จริง ๆ จึงได้ทำการเคารพสักการะบูชา แล้วพูดว่าขอให้เจ้าและเทพารักษ์ผู้ประเสริฐจงได้มาคุ้มเกรงรักษาข้าพเจ้าด้วยเถิด ผู้ที่หน้ามืดล้มลงอยู่หน้าศาลนั้น เจ้ากวนอูได้สิงสู่อยู่จึงได้พูดว่า เกิดอัศจรรย์ขึ้นครั้งนี้ แต่พูดด้วยเสียงดังทำเป็นโกรธ ว่าเป็นเจ้ากวนอูผู้รักษาศีล ได้เห็นมนุษย์ทั้งหลายทำบาปหยาบช้าต่าง ๆ มากที่สุด ผู้ที่ซื้อสัตว์



ใจกุศลนั้นน้อยนัก เพราะเห็นดังนี้จึงได้บอกให้มนุษย์กลับใจเสียใหม่ การอกุศลและทุจจริต ไม่ควรจะประพฤติ จงหมั่นทำการเคารพสักการบูชา แล้วพูดว่าขอให้เจ้าและเทพารักษ์ผู้ประเสริฐ จนได้คุ้มเกรงรักษาข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยเถิด ผู้ที่หน้ามืดล้มลงอยู่หน้าศาลนั้น เจ้ากวนอูได้สิงสู่อยู่จึงได้พูดว่า เกิดอัศจรรย์ขึ้นครั้งนี้ แต่พูดด้วยเสียงดังทำเป็นโกรธว่าเป็นเจ้ากวนอูผู้รักษาศีล ได้เห็นมนุษย์ทั้งหลายทำบาปหยาบช้าต่าง ๆ มากที่สุด ผู้ที่ซื่อสัตย์ใจกุศลนั้นน้อยนัก เพราะเห็นดังนี้จึงได้บอกให้มนุษย์กลับเสียใจใหม่ การอกุศลและทุจริตไม่ควรประพฤติ จงหมั่นทำบุญให้ทานเถิด พอพูดเท่านั้นก็เงียบเสียงไป ชายผู้ที่ล้มอยู่ที่หน้าศาลนั้นได้สติขึ้นมา จึงเล่าความตั้งแต่เดินมาถึงหน้าศาล ให้คนทั้งหลายฟังทุกประการแล้ว คนที่มานั้นจึงได้พูดกันว่า ควรจะต้องบอกกันให้ทราบทั่ว ๆ กันจะได้ประพฤติตามคำสั่งสอน คราวนี้จะเล่าถึงคนที่เห็นปรากฏในหนังสือนี้ คือขุนนางผู้หนึ่งแซ่โอ๊วป่วยเป็นโรค

อาเจียรเป็นโลหิต รักษาด้วยยาอะไร ๆ ก็มีแต่ทรุดลงไปทุกวัน จึงได้ไปบนพูดว่า ข้าพเจ้าจะสร้างหนังสือเรื่องศาสนา ๒๙ ฉบับไว้ในพระพุทธศาสนา เพื่อจะให้สั่งสอนสัตว์ต่อไป พอพูดเท่านั้นแล้วก็กลับมาถึงบ้าน โรคที่อาเจียรเป็นโลหิตนั้นก็ทุกเลาลงทุกวัน มิได้กินยาอะไรเลย โรคนั้นก็หายเอง โดยเห็นความศักดิ์สิทธิ์จริงจึงได้นับถือหนังสือเรื่องนี้มาจนบัดนี้ และชายผู้นั้นได้เอาหนังสือเรื่องศาสนานี้ไปยืนอยู่ ณ ที่หนทางสามแยก เพื่อจะได้แจกหนังสือนี้ให้คนไปมา มีชายผู้หนึ่งแซ่น้ำแบกจอบจะไปทำนา เดินมาถึงหนทางสามแยก ก็แวะเข้าไปดูหนังสือที่ชายผู้นั้น แล้วก็หัวเราะมีความหมิ่นประมาท เข้าใจว่าชายผู้นั้นแต่งเอาเอง จึงพูดว่าท่านนี้ไม่มีความคิดจะต้องการเรื่องอะไรจึงจะต้องสั่งสอนคนเขาแล้วแต่ใคร ๆ จะทำดีก็ได้ดี ใครจะทำชั่วก็ได้ชั่ว ฉะนั้นท่านไม่สมควรจะมาสั่งสอน ได้พูดว่าเสียหายต่าง ๆ นานาพอพูดแล้วยังไม่ทันจะไปจากที่นั้นก็เกิดอัศจรรย์ ชายผู้นั้นลืมสติมิได้รู้สึกตัวจึงชักมีดออกจากฝักแทงคอตนตาย อยู่

กับที่นั้น คนทั้งหลายจึงเห็นว่าเป็นความจริงจึงได้นับถือต่อ ๆ กันมา มีอีกหนึ่งเรื่องมีชายคนหนึ่งแซ่โง้ว มีคนในบ้านอยู่ ๑๗ คน ป่วย ๑๓ คน เป็นไข้ต่าง ๆ คนพยาบาลอยู่ ๔ คน จึงได้ปรึกษากันว่า เราลองบนหนังสือเรื่องศาสนาว่าสร้างสัก ๒๐ ฉบับดูที่ จะเห็นเป็นอย่างไร ทั้ง ๔ คน พร้อมใจกันจึงได้ไปบนว่า จะสร้างหนังสือเรื่องศาสนา ๒๐ ฉบับ พอกลับมาบ้านคนไข้ทั้ง ๑๓ คนก็ทุเลาขึ้นทุกวัน พอได้ ๓–๔ วันก็หายเป็นปกติทั้ง ๑๓ คน ฉะนั้น ยังมีอีกเรื่องหนึ่งชายคนหนึ่งแซ่กงมีหลานคนหนึ่งป่วยเป็นอหิวาตกโรค ได้พูดว่าจะสร้างหนังสือที่กล่าวมาแล้ว พอบนแล้วก็กลับบ้านโรคนั้นก็หายทันตาเห็น ยังมีชายอีกคนหนึ่ง บุตรหญิงคนหนึ่งอายุได้ ๑๕ ปี ป่วยเป็นไข้ รับอาหารมิได้หลายวัน ถึงกับสลบ ๗ วัน ๗ คืน มิได้สติแต่ยังเห็นว่ายังไม่สิ้นลมหายใจผู้บิดาจึงได้จุดธูปเทียนบูชา บนว่าจะสร้างหนังสือเรื่องนี้ไปแจกกับมหาชน ๒๐ ฉบับ พอบนเท่านั้นแล้ว บุตรหญิงนั้นก็ได้สติฟื้นขึ้นมาและไข้นั้นค่อย ๆ ทุเลาขึ้นทุกวัน

เพราะไม่เห็นความศักดิ์สิทธิ์มาหลายแห่ง จึงได้นับถือกันมาว่าเป็นเรื่องจริงคราวนี้จะสอนไว้อีก ๒ ข้อ เป็นการที่ได้ควรทำคือ

ข้อ ๑. คนที่ได้ฆ่าสัตว์ เช่น สัตว์ที่มีคุณกับมนุษย์และสัตว์ใหญ่ต่าง ๆ วัว ควาย แพะ สุกรเป็นต้น วัว ควาย นี้คือสัตว์ที่มีคุณกับมนุษย์ที่สุดไม่ควรจะกระทำกรรมเช่นนี้แล้ว ควรจะหาเลี้ยงชีพโดยทางสุจริตได้กระทำกรรมเช่นนี้แล้ว ไปภพเบื้องหน้ากรรมนี้จะตามทันทุก ๆ ชาติจะได้รับความลำบากทนทุกข์เวทนารับความชั่วที่ตนได้กระทำแต่ชาตินี้ ฉะนั้น ควรจะเว้นเสีย

ข้อ ๒. การเล่นการพนันต่าง ๆ เช่น โป ถั่ว ไพ่ เป็นต้น หรือกัดปลาชนไก่เป็นการที่ทรกรรมสัตว์และเรียกว่าการพนันแล้ว เล่นกันมักทุจจริตโดยมากและคนที่โง่เขลาเบาปัญญาถูกล่อหลอก ก็หารู้สึกไม่ พอสิ้นตัวจนถึงกับต้องขายไร่นา ถึงกับต้องขายตัวเองไปขายเพราะถูกล่อลวง และความอดอยากของตน ผู้ชักชวนให้เล่นนั้นมีกรรม เพราะทำให้เพื่อมนุษย์ได้รับความเดือดร้อนถึงเพียงนี้ กรรมนั้นจะตามทัน ยังกับโบราณได้สอน

ไว้ว่าใครให้ทุกข์แก่ท่านทุกข์นั้นถึงตัว ฉะนั้นผู้เป็นนาย บ่อนเห็นว่าผู้หนึ่งผู้ใดโง่เขลา เห็นได้โดยความสะดวก ผู้นั้นไม่ควรชักชวนให้ไปเล่น ควรจะต้องมีความเมตตาซึ่งกันและกัน ตามคำพระที่สั่งสอนไว้ มิให้ทำความทุจจริตต่อเพื่อนมนุษย์ และสัตว์เดียรฉานให้ได้ความเดือดร้อน ควรจะประพฤติตามคำพระที่ได้สั่งสอนไว้จึงจะได้ความสุขแต่ตนชาตินี้และชาติหน้า คนเราไม่ควรคิดประทุษร้ายหรืออิจฉาริษยา คนที่ดีแล้วก็ต้องมีความเมตตาสัตว์จึงจะเรียกว่าเป็นคนดี เพราะฉะนั้นเราทั้งหลายควรจะต้องประพฤติตามคำสั่งสอนของอาจารย์สุภาษิต

หนังสือ ๙ ตัวซึ่งอยู่ท้ายนี้ เป็นหนังสือเลขยันต์คาถามิใช่หนังสือธรรมดา คุ้มโรคภัยอันตรายต่าง ถ้าจะไปไหนให้เอาหนังสือ ๙ ตัวนี้ไปด้วย ถ้าอยู่บ้านให้ปิดเอาไว้ตามประตูเข้าออก ถ้าสัตว์พาหนะเช่นวัน ควายเป็นต้น เกิดความไข้ขึ้นให้เขียนหนังสือไว้ ๔ มุมคอก ถ้าเขียนหนังสือนี้ไว้ ให้ผู้เขียนนั้น ต้องกินเจสัก ๓ วันก่อนคือถือศีลฝ่ายจีน เขียนต้องเขียนด้วยน้ำชาดแดง

กระดาษสีเหลือง ก็ติดไว้ตามประตูเข้าออกได้เป็นการดี หนังสือเรื่องนี้คนไทยเราโดยมากก็ยังไม่ทราบ แต่จีนได้ได้ทราบเข้ามานานแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่าคนคนไทยเรายังคงไม่ทราบจึงได้คิดพิมพ์ขึ้นแจกเพื่อให้ทราบทั่วกัน และเป็นกุศลและความสุขแก่พวกข้าพเจ้าผู้บริจาคทรัพย์สร้างขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายเกิดชาติใด ๆ ก็ดีขอพบพระทุก ๆ ชาติ ความทุกข์ขออย่าให้ได้ ความเข็ญใจขออย่าให้พบ เกิดมาชาติใด ๆ ขออย่าให้ได้พบประเลย ขอจงมีความสุขชาตินี้และหน้ากับข้าพเจ้าทั้งหลายทั่วกันเทอญ ฯ

บ่อเม้ยสี ขอเรียนท่านที่อ่านหนังสือนี้ทราบ ข้าพเจ้าเป็นผู้แปลจากหนังสือจีน แม้คำใดตกบกพร่องหรือเกินเลยไป ก็หวังว่าคงจะได้อภัยจากท่านผู้อ่านและคำใดเพราะหรือไม่ชัดอย่างไร ขอความกรุณาท่านผู้อ่านจงติมาบ้าง ข้าพเจ้าเป็นผู้แปลหนังสือนี้ด้วยจิตใจคิดถึงคนไทย ว่าจะไม่ได้ทราบข่าวของจีนจะจริงเท็จไม่แจ้ง เพราะข้าพเจ้าได้ทราบจากหนังสือจีน คิดเห็นว่าถ้าแม้ไม่แปลเป็นไทย คนไทยก็ยากที่จะทราบ เพราะเรื่องที่น่าเชื่อ

ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงคิดแปลเป็นไทย และท่านทั้งหลายที่ได้ช่วย ได้บริจาคทรัพย์พิมพ์หนังสือพิมพ์ขึ้น ฉะนั้นขอท่านผู้อ่านจงกรุณาอภัยให้ข้าพเจ้าด้วย จิตที่กุศลเมตตาแต่กุศลของปัญญา ผู้รวบรวมวินัยของสำนักเลิศสมุจเฉทอาสวักขัย เทอญ ฯ

พระพุทธพจน์ทำนาย

ลอกจากศิลาจารึกเขตมหาวิหาร ในสวนมฤคทายวันแห่งประเทศอินเดีย โดยคณะทูตไทยที่ไปอัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุและพระศรีมหาโพธิ์ เมื่อ ๒๔๘๔ ตามคำแปลต่อไปนี้

สาธุ อรหันตสัมพุทธเจ้า ทรงพระเมตตากรุณาแก่สัตว์โลก ซึ่งเกิดมาล้วนแต่ลำบากยิ่งนัก ในคราวใดที่พระองค์ใกล้ถึงพระชนมายุ ย่างเข้าปรินิพพานตามกาลเวลา จึงตรัสแก่พระอานนท์ผู้ศิษย์อันสนิทพากเพียรพยาบาลว่า ดูกรอานนท์ สัตว์โลกทั้งหลายที่เกิดมาล้วนแต่ลำบากทุกชาติ ทุกศาสนา ตามธรรมชาติที่หมุนเวียนของโลก โลกหมุนไปใกล้ความแตกทำลายจนถึงสมัยที่อาตมานิพพานไปแล้วได้ ๕๐๐๐ ปี

เมื่อ โลก ไป ใกล้ กึ่ง จำนวน ที่อาตมา ทำนาย ไว้ (๒๕๐๐ ปี) มนุษย์และสัตว์จะได้รับภัยพิบัติสารพัดทิศเสียครึ่งหนึ่งในระยะ ๓๐ ปี สิ่งที่ศาสนิกชนไม่เคยพบเห็น

ยักษ์หินที่ถูกสาปให้หลับก็ตื่นขึ้นมาอาละวาดยิ่งหนัก เมื่อใกล้กึ่งศาสนาของอาตมาก็ทวีภัยใหญ่ขึ้นทุกทิพาราตรี และมนุษย์นอกศาสนา ก็จะรบราฆ่าฟันกันถึงเลือดนองแผ่นดินและแผ่นน้ำ แม้ในอากาศก็มีอำนาจภัยจากฟ้าทุกทิศานุทิศ ไฟจะลุกลามเผาผลาญมนุษย์ไม่ขาดระยะ ต่างฝ่ายต่างทำลายกันอย่างย่อยยับเหมือนยักษ์กระหายเลือด แผ่นดินแผ่นน้ำจะเดือดเป็นไฟและตายกันไป ฝ่ายละครึ่งจึงเลิกราต่างฝ่าย ต่างหมดกำลังด้วยกัน ตามวิสัยของยักษ์ ร้ายนอกศาสนา ซึ่งกำเกิดมาจากสัตว์ป่าอำมะหิต ส่วนศาสนาชนผู้ขวนขวายในทางบุญเดิม ตามวัจนะของอาตมา ก็จะสามารถระงับร้อนไม่รุนแรง บ้านใดที่เคารพสักการะพระศรีมหาโพธิ์และกาสาวพัตกร์จะได้รับวิบัติเบาบางลง แต่จะหนีธรรมชาติไม่พ้น เริ่มแต่ศาสนาอาตมาล่วงมาได้ ๒๕๘๕ ปี เป็นต้นไป ไฟจะลุกมาทางทิศตะวันออกไหม้วัดวาอาราม สมณชีพราหมณ์จะอดอยากยากเข็ญคนบ้านจะเข้าป่า สัตว์ป่าจะเข้ากรุง เมืองหลวงจะร้อนเป็นไฟ ลูกไฟจะตกจากฟ้าเป็นเพลิงผลาญเหล็กกล้าจะทยาน

จากน้ำมหาสมุทรจะชอกช้ำ สงครามจะทั่วทิศ ศึกจะติดเมือง ทหารจะเป็นเจ้า ข้าวจะขาดแคลน ทั่วแคว้นจะอดอยาก พลูหมากจะหมดเปลือง ปราชญ์เปรื่องจะสิ้นสูญราชตระกูลอำตย์ราษฎรทุกคนจะพากันถืออำนาจเป็นธรรม ไม่เคารพหลักธรรม โลกปรวนแปร นิยมเชื่อถ้อยคำของคนโกง คนกล่าวคำเท็จคนประจบสอพลอย่อมได้รับการเชื่อถือในท่ามกลางสังคมสันนิบาต ผู้ดีมีศีลธรรมประพฤติตรงประพฤติชอบ ไม่มีเสียง (อธรรมพูดจ้อแต่เป็นใบ้) จะเกิดการจราจลวุ่นวาย ลูกจะพลัดจากแม่แม่จะพลัดจากลูก โคกจะเป็นน้ำผีโขมดป่าจะเข้าเมืองพระเสื้อเมืองทรงเมืองจะเข้าไพร เทวดาจะเรียกแมลงบี้เหล็กโคษหนึ่ง ผีเสื้อแสนหนึ่งมาปล่อยไข้เป็นไฟผลาญ เมื่อศาสนาของอาตมาล่วงได้ ๑๕๐๗ ปี (ปีมะโรง) เคยเปลี่ยนสภาพเดินเป็นคลาน ล่วงได้ ๒๕๐๘ ปี (ปีมะเส็ง) ตลิ่งจะพัง แผ่นดินถิ่นอธรรมจะถล่มเป็นทะเล ล่วงได้ ๒๕๑๒ ปี (ปีระกา) เมืองมนุษย์จะมืด ๗ วัน ๗ คืน โลกดิ่งลงสู่ความหายนะ

บุคคลเจริญด้วยมเตตตา กรุณา ไม่เบิยดเบียน ข่มเหงอิจฉา พยาบาท และประทุษร้ายซึ่งกันและกัน ประพฤติตนอยู่ในศิลธรรม และยึดถือคาถาของอรตมา จะพ้นภัยพิบัติ ให้เจริญภาวนาดังนี้

"หิตะชิราทัน มันกะโลอังคะ ศิลากะละสา สาสะสะติ โหตะถิ โหคะหะคะเน"

ให้ท่องบ่นภาวนาอยู่เบิ่นนิจ ให้จดอักษรใส่กระดาษหรือผ้าขาวบิ่ดไว้หน้าบ้าน หัวนอน หรือพันศรีษะไว้ สารพัดภัยพินาศ สันติประสิทธิ์ คูกรอานนท์ อาตมาสงสารสัตย์โลกเบิ่นล้นพ้น ที่มีอายุขัยได้ใกล้ยุคกึ่งยุคสลาย

เมื่อศาสนาของอาตมาล่วงได้ ๒๕๑๒ บี่ (บี่จอ) พระจันทร์จะเริ่มเปล่งแสงฉายส่องโลก ครั้นล่วงได้ ๒๕๑๕ บี่ (บี่ชวด) นับพ้นระยะ ๓๐ บี่ พวกอธรรมคือคนที่ไม่ตั้งอยู่ในศีล ในสัตย์ไร้ซึ่งศีลธรรมนั้นจะหมดไปด้วยภัยพิบัติ เครื่องเบียดเบียนชีวิตในสมัยวิทยา–ศาสตร์จะหมดสิ้นไป เพราะมิรฉาทิษฐิจะดับสูญไปจาก

โลกอธรรมแพ้ในที่สุด ครุฑจะบินกลับถิ่นสถาพร คนที่จรจะกลับเข้ากรุงบำรุงธรรม ธรรมจะชนะ พระจะอยู่คู่บ้านเมืองต่อไป การงานของมนุษย์จะสำเร็จด้วยอริยศาสตร์ ซึ่งไม่ต้องเบียดเบียนแรงผู้ใด ทุกคนจะสมบูรณ์ด้วยศีลธรรมและชีวิตผาสุข พระมหากษัตริย์ธรรมิกราชผู้เป็นพระโพธิสัตว์องค์หนึ่ง จะเกิดภายในความอุปถัมภ์ของพระมหาเถระโพธิสัตว์ ทั้งสององค์นั้นจะจัดการบำรุงศาสนาของอาตมา ในระยะนี้เป็น "ยุคศรีวิไล" พระมหาเถระโพธิสัตว์จะเกิดในสมัยของอาตมาล่วงมาแล้ว ๒๔๕๔ ปี เมื่อล่วงได้ ๒๔๗๖ ปี พระมหากษัตริย์ธรรมิกราชจะมาเกิด ทั้งสองพระองค์นั้นสถิตย์อยู่ ณ เบื้องทิศตะวันออกของมัชฌิมประเทศระหว่างปีจอปีกุน เมื่อศักราช ๒๕๑๓ กับ ๒๕๑๔ ผู้มีบุญทั้งสองพระองค์นั้นจะเสด็จเข้ามาบำรุงศาสนา ให้เที่ยงแท้สมณชีพราหมณ์จะตามเสด็จมา ๘๔.๐๐๐ รูป ดูกรอานนท์อาตมาสงสารสัตว์เวลานั้นพลโลกยังเหลือน้อยเต็มที่คำทำนายของอาตมานี้ยังให้สัตว์ตั้งอยู่ ในความไม่ประมาท

ผู้ใดรู้แล้วเชื่อหรือไม่เชื่อ ไม่บอกเล่าให้ผู้ใดรู้กันต่อ ๆ ไป นับว่าเป็นกรรมแห่งสัตว์ ต่างสิ้นสุดกันตามกาลเวลา ผู้ใดปรารถนาจะได้เห็นหรือทันผู้มีบุญ ให้รักษาศีลห้าประการหนึ่ง ยำเกรงบิดามารดารู้จักบุญคุณท่านผู้มีคุณหนึ่ง ให้เจริญภาวนาในพรหมไตรสภาพหนึ่ง คาถาว่าดังนี้

"พุทธิทุกขัง อนิจจัง อนัตตา นะโมสัพพะราชาขะติโย ประระมิตา อิติสัพพัญหู นะมาคะตา อิติโพธิ-มะนุปั้ตตะโต อิติปิ่โส เตมะ โม"

"รู้แล้วอย่าประมาท ให้ท่องบ่นภาวนารักษาศีล"



มะอะอุ นะโมพุทธายะ

หนังสือจีน ๙ ตัว เป็นหนังสือสำคัญป้องกันอันตรายสำหรับตัวและครอบครัวได้ทั่วไป ฉะนั้น ข้าพเจ้าขอเตือนว่า อย่าได้ดูถูกหนังสือเลยเป็นอันขาด

โรงพิมพ์ประยูร หลังกระทรวงกลาโหม พระนคร
ทองเย็น ปานะดิษฐ์ ผู้พิมพ์โฆษณา 2514